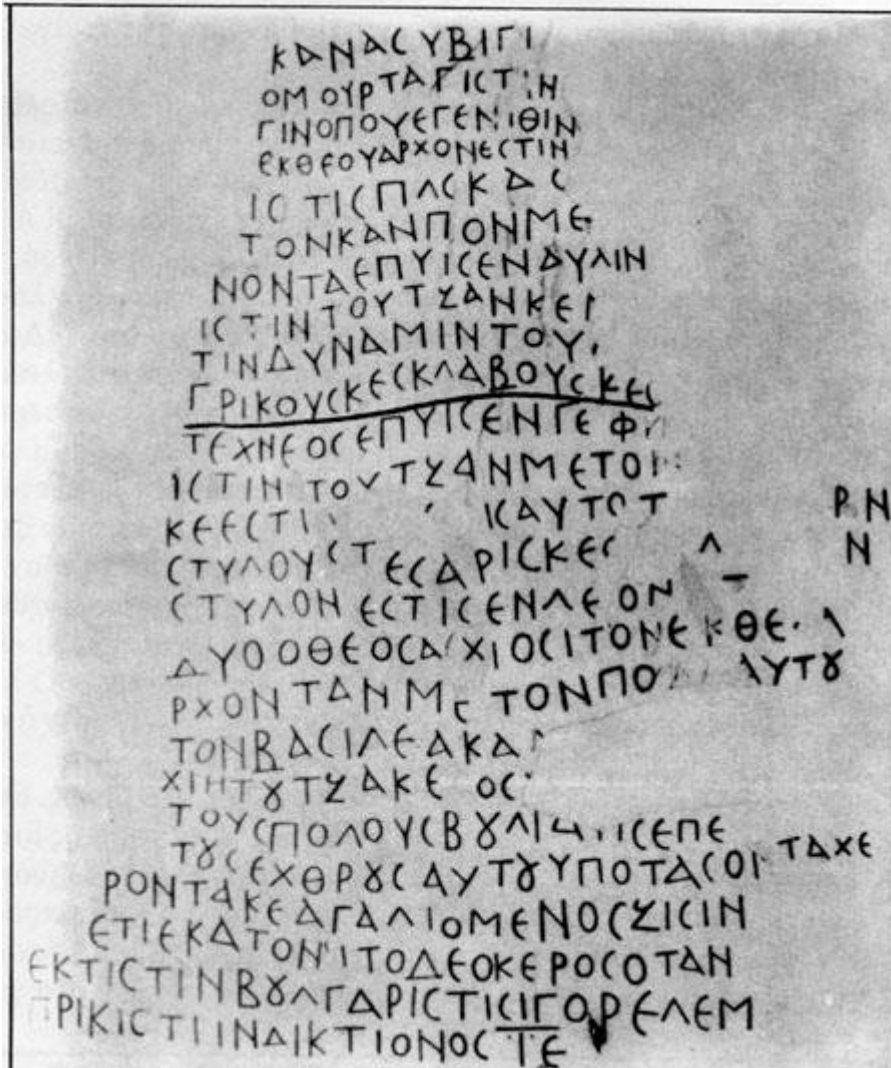

Nízký styl

Protobulharské nápisy

Aklamace

Εὔρηκε τὴν δαμαλίδα ἀπαλὴν, καὶ ὡς τὸ καινὸν ἀλεκτόριν ταύτη πεπήδηκεν καὶ ἐποίησε παιδία ὡς τὰ ξυλοκούκουδα· καὶ οὐδεὶς τολμᾷ λαλῆσαι, ἀλλ' ὅλους ἐφίμωσεν· ἅγιέ μου, ἅγιε φοβερὸ καὶ δυνατὸ, δὸς αὐτῷ κατὰ κρανίου, ἵνα μὴ ὑπεραίρεται· κἀγὼ σοὶ τὸν βοῦν τὸν μέγαν προσαγάγω εἰς εὐχὴν.

Epos Digenis Akritas

- (5) Καὶ ὡς εἶδασιν τὰ ἀδέλφια τῆς τὴν κόρην μαρμαμένην,
ἀντάμα οἱ πέντε ἐστέναξαν, τοιοῦτον λόγον εἶπαν:
«Ἐγείρου, ἦ βεργόλικος, γλυκύν μας τὸ ἀδέλφιν·
τὸ ἄνθος τοῦ προσώπου σου ἐμάρανεν ἡ θλίψις,
[Ἡμεῖς θανοῦσαν σε εἶχομεν καὶ σπαθοκοπημένην,]
καὶ ἐσὲν ὁ Θεὸς ἐφύλαξεν διὰ τὰ ὠραῖα σου κάλλη.
Πολέμους οὐ φοβούμεθα διὰ τὴν σὴν ἀγάπην».
Οἱ πέντε τὴν καταφιλοῦν καὶ ἐλιγοθυμήσαν·
οἱ μὲν φιλοῦν τὰ χεῖλη τῆς, οἱ ἄλλοι τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.
Κάθονται οἱ πέντε ἀδελφοὶ καὶ ὁ ἀμιρὰς ἐκεῖνος·

κοινὴν βουλήν ἐδώκασιν νὰ πάρουν τον γαμπρόν τους.
{εἰς Ρωμανίαν νὰ ἔβγουν}

Καὶ εἰς μίαν ὀρίζει ὁ ἀμιρὰς κ' ἐκράτησε μετ' αὐτον
τοὺς θαυμαστοὺς ἀγούρους του, τοὺς εἶχε εἰς τὴν βουλήν του·
τοὺς ἄλλους ἐπιλόγιασε καὶ ὑπᾶν εἰς τὴν Συρίαν.
Καὶ ὁ ἀμιρὰς ἐδιάγειρεν ἀντάμα μὲ τὴν κόρην
καὶ μὲ τοὺς γυναικαδελφοὺς ἴς τὴν Ρωμανίαν ὑπάσιν.

Milostné romány paleologovského období

- (7) Ἄλλ' ἦν τὸ τεῖχος ὑψηλόν, εἰσέλευσιν οὐκ εἶχεν·
ἄνθρωπος οὐ παρέτρεχε, οὐδὲ θηρίου φύσις,
οὐδὲ πτηνόν, οὐδὲ στρουθός· ἄγριος ἦν ὁ τόπος.
Ἄνέτρεχον, παρέτρεχον, τὴν εἴσοδον ἐζήτουν·
εἶχεν γὰρ πύργους ὑψηλοὺς, οὐρανομήκεις τοίχους.
Εὗρον τὰς πόρτας τὰς λαμπρὰς τούτου, τὰς πολυτίμους,
εἶδον τοὺς ὄφεις, ἔφριξαν τοὺς πυλωροὺς ἐκεῖνους.
Οὐκ ἔγνωσαν τὴν φοβερὰν καὶ θαυμασίαν πόλιν
τίνος τὸ κάστρον τὸ λαμπρόν, τίνα δεσπότην ἔχει.
Οἱ μὲν γὰρ ἐπεστράφησαν, ἐστάλησαν ὀπίσω,
τάχα μὴ γένωνται τροφὴ τῶν πυλωρῶν ἐκείνων·

Ptochoprodromika

(6) Ἄπο μικρόθεν μ' ἔλεγεν ὁ γέρον ὁ πατήρ μου,
«Τέκνον μου, μάθε γράμματα, καὶ ὡσανν' ἐσέναν ἔχει».
Βλέπεις τὸν δείνα, τέκνον μου, πεζὸς περιεπάτει,
καὶ τώρα ἔν' διπλοεντέληνος καὶ παχυμουλαράτος.
Αὐτός, ὅταν ἐμάνθανεν, ὑπόδησιν οὐκ εἶχεν,
καὶ τώρα, βλέπε τον, φορεῖ τὰ μακρομύτικά του.
Αὐτὸς μικρὸς οὐδὲν εἶδεν τὸ τοῦ λουτροῦ κατώφλι,

καὶ τώρα λουτρακίζεται τρίτον τὴν ἐβδομίαιδα.
Ὁ κόλπος του ἐβουρβούριζεν φθείρας ἀμυγδαλάτας,
καὶ τώρα τὰ νομίσματα γέμει τὰ μανοηλάτα.
Τζάντζαλον εἶχεν στούπινον, καβάδι λερωμένον,
κ' ἐφόρει το μονάλλαγος χειμῶνα καλοκαίριν.
Καὶ τώρα, βλέπεις, γέγονε λαμπρὸς καὶ λουρικᾶτος,
παραγεμιστοτράχηλος, μεταξοσφικτουράτος.
Αὐτός, ὅταν ἐμάνθανε, ποτέ του οὐκ ἐκτενίσθη,
καὶ τώρα ἔν' καλοκτένιστος καὶ καμαροτριχάρης.
Καὶ πείσθητι γεροντικοῖς καὶ πατρικοῖς σου λόγοις
καὶ μάθε γράμματα καὶ σύ, καὶ ὡσανν' ἐσέναν ἔχει».
Ἄν γὰρ πεισθῆς ταῖς συμβουλαῖς καὶ τοῖς διδάγμασί μου,
σὺ μὲν μεγάλως τιμηθῆς, πολλὰ νὰ εὐτυχήσης,
ἐμὲ δὲ τὸν πατέρα σου κἂν ἐν τῇ τελευτῇ μου,
νὰ θρέφης ὡς ταλαίπωρον καὶ νὰ γηροτροφήσης.»
Ὡς δ' ἤκουσα τοῦ γέροντος, δέσποτα, τοῦ πατρός μου,
(τοῖς γὰρ γονεῦσι πείθεσθαι φησὶ τὸ θεῖον γράμμα),
ἔμαθον τὰ γραμματικά, πλὴν μετὰ κόπου πόσου!
Ἄφοῦ δὲ γέγονα καὶ γὼ γραμματικὸς τεχνίτης,
ἐπιθυμῶ καὶ τὸ ψωμὶν καὶ τοῦ ψωμιοῦ τὴν μάνναν,
καὶ διὰ τὴν πείναν τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενοχωρίαν
ὑβρίζω τὰ γραμματικά, λέγω μετὰ δακρύων:
«Ἀνάθεμαν τὰ γράμματα, Χριστέ, καὶ ὅπου τὰ θέλει,
ἀνάθεμαν καὶ τὸν καιρὸν καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
καθ' ἣν μ' ἐπαραδώκασιν εἰς τὸ διδασκαλεῖον,
πρὸς τὸ νὰ μάθω γράμματα, τάχα νὰ ζῶ ἀπ' ἐκεῖνα.»

Morejská kronika

(14) *Κι ὡσὰν ἀκούσουν κ' ἔμαθαν τὸ πῶς οἱ Φράγκοι ἐκεῖνοι,*

*ὅπου ὑπαγαῖναν στὴν Συρίαν μὲ θέλημα τοῦ Πάπα,
ἀφήκαν τὸ ταξείδιον τους κι ἀπήλθαν εἰς τὴν Πόλιν
κι ἐκέρδισαν τὴν Ρωμανίαν κ' ἐγίνησαν ἀφέντες,
βουλὴν ἀπήρασιν ὁμοῦ ἐκεῖνοι οἱ δύο ἀυταδέλφοι·
νὰ μείνῃ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐκεῖ εἰς τὸ ἰγονικόν τους,
κι ὁ ἄλλος νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ρωμανίαν διὰ νὰ κερδίσῃ τόπον.
Λοιπόν, ὡς τὸ ἔχει ἐριζικὸν ἢ χάρις τῶν ἀνθρώπων,
κι οὐδὲν ὁμοιάζουν οἱ ἀδελφοὶ εἰς πρόσοψιν καὶ χάριν,
ἦτον ὁ ὑστερνότερος ἀπὸ τοὺς δύο ἀυταδέλφους
ὀκάτι ἐπιδεξιώτερος καὶ φρονιμώτερός τους.
Κ' ἰσιάστησαν οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ πρῶτος ν' ἐνεμείνῃ
ἐκεῖσε εἰς τὸ κοντᾶτο του ἐκεῖνο τῆς Τσαμπάνιας,
κι ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς δύο, μισὶρ Γουλιάμος ἄκω,
εἶχεν καὶ ἐπικλὴν ὁ λόγου του, τὸν ἐλέγαν ντὲ Σαλοῦθε,
νὰ εὔρῃ φουσσᾶτα ὅσα ἤμπορεῖ νὰ ἐπάρῃ μετὰ ἐκεῖνον,
κ' ἐκεῖνος νὰ ἔλθῃ εἰς Ρωμανίαν τοῦ νὰ ἔχῃ κουγκεστήσει
κάστρη καὶ χώρας τίποτε νὰ τὰ ἔχει ἰγονικά του.
Ὁ κόντος γὰρ τοῦ ἐξέδωκεν ὅσον λογάριν εἶχε,
καὶ εἶπεν του: «Ἀδελφούτσικε, ἀφῶν ἐγὼ ἐνεμένω
ἀφέντης εἰς τὰ κάστρη μας κ' εἰς τὸ ἰγονικόν μας,
ἔπαρε τὸ λογάριν μας καὶ τὰ κοινά μας ὅλα
κι ἄμε μὲ τὴν εὐχίτσα μου ὁμοίως καὶ τοῦ πατρός μας,
κ' ἐλπίζω εἰς τὸ ἔλεος του Θεοῦ ὅτι νὰ εὐτυχήσῃς».*